

τὸν πλοῦτο, θάλακ, τὸν μισοῦν
αὐτοί, ποῦ τὸν στεροῦνται.

Κι' ἐγὼ δὲν ἄκουσα, κουτέ,
κανένα δυστυχιο ποτέ
κι' ἀπένταρο κασιδή.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶδα φουκαρά,
ποῦ νὰ μὴ λούξῃ τὸν παρὰ
μ' ἀδάκαγο βροσιδι.

Σκέψεις τοῦ Φωραλέου περὶ τοῦ κεφαλαίου.

Ἄς ἔρθῃ ἡ κάθε φουκαράς τὰ χρήματ' ἀπὸ ζήλια...
τὴν Ἀλεπού τὴν ἄμοιρη μὴ λημονῆς καὶ σύ...
ἐὰν εἶδε πῶς δὲν ἔβρανε νὰ πιάσῃ τὰ σταφυλίκα
εἶπε μὲ πόνο μέσα τῆς πῶς ἔβρακε εἰσί.

Πάψε γὰρ φτώχεια νὰ μοῦ λές... μακρὰν οἱ φωραλέει...
αὐτὰ λαλεῖ μὲ σύνεσιν ὁ Φασουλίης ὁ σός...
ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν Πινδάρον μὴ λημονῆς, ποῦ λέει
πῶς εἶναι πῶρ αἰθόμενον ὁ λάμπων ὁ χρυσός.

Ὁ πλοῦτος πάντων κύριος,
καὶ σὲ καιροῦς δυστύχους
ὅταν φαγῇ σωτήριος
θέλει Πινδάρου στίχους.

Μ' ἀπὸν τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
κι' ἔμπρός του κάνε τοῦμαις,
κι' ἔσκα τοῦ ψάλλουν οἱ φτωχοὶ
νὰ τὰ θαρρῆς ἀρλουμπαις.

Εὐφῆμει πλοῦτον λατρευτὸν,
κλαψάρ Ἰερμια,
δὲν γίνεται χωρὶς αὐτὸν
ἀνάρθως καμμία.

Τὸ κράτος δίχως χρήματα
πρὸς δρᾶσιν δὲν σφριγᾷ...
εὐφῆμει καθιδρώματα
πλοῦτου παραγυγιά.

Ἵμνει τὸν πλοῦτον τὸν καλὸν, χρυσοῦ τοῦ πρέπουν στίχοι...
μέσα σὲ δούλου πονηροῦ τὰ χερὰ σὰν δὲν τύχη,

τότε δὲν σῆπεται ἴσθιν γῆν,
τότε τὸν ἐλέπουν βοηθὸν,
τότε τὸν ἐλέπουν ἀγαθὸν
κι' ἀναγεννήσεως πηγήν.

Π. — Μ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο σήμερα μοῦ γίνηκες ταμπουρι.
Φ. — Κι' ἄλλα γὰρ τοῦτον θὰ σοῦ πῶ καὶ σκάσε, σκυλομοῦφι.

Ὁ πλοῦτος ὁ σωτήριος,
ὁ ἔρων, ὁ κινητήριος,
κάθε σοφὸς τὸ ξέρει
πῶς ἔως σ' ἄστρα τοῦρανοῦ
καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸν νοῦ
ποιητικῆς ἐξαιρεῖ.

Ἵ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον πρόσφερε θυσίας, μίο κάρο...
λαμπρός ὁ πλοῦτος ὁ μογῶδον, ὁ σώζων, ὁ παλαιών,
καὶ τὸν κακό τους τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν κακό τους φλάρο
ἐκείνων, ὅπου μιλῶνται κατὰ τὴν κεφαλαίων.

Μόνον μὲ τοῦτον ἐβρωστος ὁ κόσμος ἀνιθάλει
κι' ἐυελπίει καρδομυνοί...
ὄρατεν τὸ κεφαλαίων, ἀλλὰ καὶ μὲ κεφάλι
καὶ χερὰ σὰν τὸ χιόνι.

Τοῦτον τὸν πλοῦτον, προσφιλή,
ποῦ θέλει καὶ τὸν κουρελῆ
νὰ ντύσῃ μὲ γουκαρικά.

Τοῦτον ὡς γέρας ἀρετῆς
κβένεας ἔργων ποιητῆς
τὸν τραγουδεῖ μελωδικά.

Π. — Ἄπ' ἄλα τοῦτα ποῦ μοῦ λές δὲν ἐνοώσωκα κουκουτο...
ἐγὼ κυττάω μονάξ, τὸ τρύπιο μου παπουτσι.
Φ. — Κι' ἂν τὸ κυττᾷ σὲ βεβαῖο πῶς τίποτα δὲν κάνεις,
μονάξ, Περικλέτο μου, τὸ κύτταγμά μου χάνεις.
Ποῦ ξέρεις τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρύπιο στιβαλέτο
ἂν ἐν ἀγνοίᾳ πλούσιος δὲν εἶσαι, Περικλέτο.

Π. — Θὰ φῆς καμμιὰ κατραπακιά γι' αὐταῖς τῆς ἀνοστει... [σο...
Φ. — Εἰς τοὺς πλούσιους ἀγριαὶς μὴ γίχνης τῆς ματιαῖς σου,
ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ χρυσοῦ νὰ μὲνεις θαυμαστής
καὶ μὴ κορδόνεσαι ποτέ γιὰ σοσιαλιστής.

Λέει μὲ ψυχῆς βρασμὸ γὰρ τὸν σοσιαλισμὸ.

Φ. — Μὴν ἀκούης σκαλμαρῆς σοσιαλιστῶν συγχρόνων,
μὴ κατὰ τὸν κεφαλαίων σὲ κινῇ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τότε, ποῦχει γίνει τούτ' ἢ πλάσι τὸν κλαυθμόνων,
ἦτο τοῦτο, ποῦ καλεῖται τώρα σοσιαλισμός.

Μὴ νομίζῃς ὅτι τοῦτο
εἶναι κάποιον νεο φροῦτο.
Μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων
ἔλλαξαν ἢ λέξεις μόνον.

Τίποτα δὲν εἶναι νέον... ἄλα κουτουροῦ κουβέντα...
μὴν ἀκούης αὐτὸν κι' ἐκείνον, ποῦναι βλάκας μὲ πατέντα,
καὶ νομίζει πῶς σὰν ῥεκτίης ἀληθῶς καινοτομεῖ
ἂν τοῦ γείτονος ἀπάξῃ καμμιὰ μέρα τὸ ψομί.

Κι' ἂν καιεῖς φτωχὸς δὲν μείνῃ ἴσθιν πλανήτη, μπουνταλᾷ,
πάντα θὰ μωσοῦτ' ἔκεινοι, ποῦχουνε τὰ πῶς πολλὰ.
Μὰ κι' ἂν ὀλοι πλοῦτον ἴσθιν ἔχουν ἴσθιν τὸν πλάνο,
βεβαίωσου πῶς καὶ τότε,
ζῶνιέ μου, Δόν-Κισῶτε,
κάποιος θάνα, ποῦ θὰ θέλῃ νάχῃ κἄτι παραπάνω.

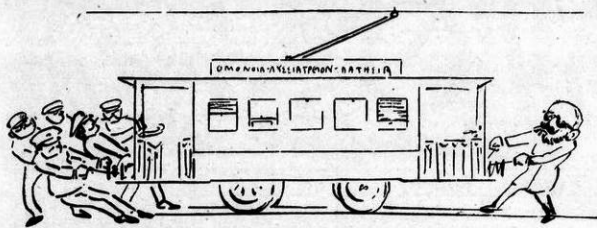
Μὴ σοῦ γανώνουν τὸ μακρὸ μωρσοφοῖ σοροί,
σοῦ λέγω δὲ μὲ στοίχημα πῶς ἴσθιν πλανήτη τοῦτο
μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ καταστραφῇ,
θὰ πολεμηταὶ λυσοσῶδως ἡ φτώχεια μὲ τὸν πλοῦτο,
κι' ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ βγαίῃν κάθε δρᾶσις
κι' ἔτσι θὰ πᾶρ λέωντας ἡ σηχαμένη πλάσις.

Ἵμνος ἀρετῶν δρῶ Διοικητῶν.

Ὅμως σὰν χέχας μὴ κυττᾷ,
μὴ φαίνεσαι ψοφῆμι,
καὶ σήμερα Διοικητᾶς
τῆς Ἐθνικῆς εὐφῆμει.

Ἵμνος καὶ σύ, γαλιάνδρα,
ἕνα ριζοσπάστην ἄνδρα,
ἐπευφῆμης τὸν Σπρέντ, τὸν μεγάλο καινοτόμο,
ποῦ μετὰ μακροῦς ἀγῶνας ἀνοίξε καινούριο δρᾶμο.

Γιὰ τὸν Στέφανο σταφάνι...
ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων κόπους

ὅπως ἕκτος ἀελλόπους
νικητὴς σ'ὸ τέμμα φέβει.

Ἥλιθως μὴν κυττῆς,
τόσην δρᾶσιν ἐνθυμήσου,
καὶ νὰ τῶχης γιὰ τιμὴ σου
ὅταν τέτοιους μαχητὰς
σὰν τὸν Στρέϊτ θηραλέους
τραγουδῆς σ'τοὺς ἀγελαίους.

Δὲν πρέπει, βρὲ κολοκυθῆ,
νὰ σιωπῶνται τ' ἀγαθὰ,
τοῦτο θαρρῶ κι' ὁ Πίνδαρος πῶς κἀπου τὰναφέρει....
Π. — Σήμερα μὲ τὸν Πίνδαρο μ' ἐλύσσαζες, παγκιέρη.

Φ. — Πρέπει καθένας τὰγαθὰ νὰ τὰ διακηρύττη,
καὶ νὰ περνῆ γιὰ τοὺς καλοὺς σ' ὄλοχρυσο εσιρῆτι
τὴν πούλλα, τὸν αὐγερινὸ, καὶ τὸν ἀποσπερίτη.

Κι' ἡ Τράπεζα, βλακέντιε, δὲν εἶναι παρὰ Μούσα,
ποὺ λίραις ζηλευταῖς κρατεῖ
καὶ σὲ χρυσάφια περπατεῖ
χρυσόστομη, χρυσόχερη, καὶ χρυσοποδαροῦσα.

Δόξασε τὴν κορυφὴν της,
Περικλέτο μου σαράφη,
πᾶς τὴν υπογραφήν της
νὰ τὴν δώσης γιὰ χρυσάφι.

Εἰς τὴν ἀχαρὴν μπακίρα
στρέψε πάντοτε τὰ νῦτα...
πῶς μ' ἄρεσις κάθε λίρα
ὅταν γράφεταί με γιῶτα.

Ἐκ λοιπὸν τραγουδῆσε, κεφάλι ψωραλέον,
τὴν γερὰρὸν Διοικητὴν, ἀποχωρῶντα πλέον.
'Ολοὶ τοῦ λένειδ' ἀν εὐοί,
καὶ κάνουν τόπο νὰ διαβῆ.

Γεραίρου τὸν ἀγῶνα του,
καὶ τώρα γιὰ τιμὴ του

κρεμοῦνε τὴν εἰκόνα του,
στήθουν τὴν προτομή του.

Ὅμως ἂς φάλωμεν κι' ἐμεῖς
ἐπαίνους ὁμοφώνως
'στὸν ἄξιον καὶ προτομῆς
καὶ γλαφυρὰς εἰκόνας.

Ὁ Στρέϊτ ἀπεχώρησε, καὶ τώρα, πατριώτη,
στεφάνωνε τὸν Στέφανο, τὸν Γιάγκο χειροκρότει,
κι' ἂς μάθῃ χαίρων σήμερα καὶ πᾶς μὴ Τραπεζίτης,
πῶς ἔγινε διάδοχος ἀνὴρ Βαλαωρίτης,
μεγαλοστόμου ποιητοῦ ποιητικὸ βλασταίρι,
ὅπου γιὰ στίχους δὲν χαλᾷ χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

Τοῦτον τὸν νέον προσκυνῶ
καὶ χαρωπὸς τὸν προσφωνῶ:

Πῶς μᾶς θωρεῖς χαροῦμενος; πῶς σὺ Βαλαωρίτης
ἔγινες Τραπεζίτης,
καὶ πῶς δὲν ἀπεφάσισες μὲ ποιητὴ πατέρα
νὰ γίνῃς ποιητὴς,
νὰ τρέφῃσαι σὰν τζιτζικιας μὲ καθαρὸν ἀέρα
καὶ ν' ἀεροβατῆς;

Ἐπευφήμισε τὸν ἄνδρα μὲ τὰς τῦσας ἀρετὰς,
κι' ἂν γιὰ ποίησι' ῥωτῆς,
μὲς σ' τὴν ὠμορφήν ψυχῆ του θὰ τὴν εὖρος φερωτῆ,
κι' ἔκει μέσα σὰν τὴν ἔχη τὶ τὴν θέλει σ'ὸ χαρτὶ.

Αὐτὸς ποὺ λὲς ὁ γόνος γενεῖας ποιητικῆς
ἐποίησε τὴν ἀρσὴν τῆς ἀναγκαστικῆς,
κι' ἐγάρθῃσαν ἀρχαίων λυμοκοντόρων ράχη.

Π. — Ἄπ' ἐλ' αὐτὰ ποὺ φάλλεις δὲν ἔχω χαμπιράκι.
Φ. — Τὸ ζέρω, Περικλέτο, πῶς εἶσαι τενεκές
καὶ πρώτη ψωραχάρα,
καὶ πῶς δὲν δίνεις θρόνα
γιὰ τῆς κυκλοφορίας τῆς ἀναγκαστικῆς.

Γνωρίζω τὸ μεγάλο σου πῶς τέτοια δὲν χωρεῖ
κι' οὔτε καμμὲ μόνεκα γιὰ σὲ κυκλοφορεῖ.

Τό ξέρω πῶς δὲν ζέρεις ἂν κι' ἡ παλῆρας ρεγγίνικας
κυκλοφοροῦν ἀκόμη, κι' ἡ σφάντζικας ἐκεῖναι.
Τό ξέρω πῶς δὲν δίνεις λεφτὸ γὰρ τὰ λεφτὰ...
Π.— Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ζέρεις γιατί τὰ λές αὐτά;

Λάτρης Μουσῶν νὰ μένω τὸ ροζικό μου γράφει,
καὶ πῶς μπορῶ νὰ νοιώσω, καὶ πῶς μπορῶ νὰ κρίνω
πὺς τὸ χαρτί τιμᾶται καθὼς καὶ τὸ χρυσάφι,
ἐπὶ τὸν μῆτε τοῦτο δὲν ἔγω, μὴ ἔκλεινε;

Φ.— Ξέρω καὶ σὺ πῶς συμπαθεῖς πολὺ τοὺς φημοζήτας,
καὶ πῶς δὲν καταδέχεσαι νὰ ψάλλῃ Τραπεζίτας,
μὰ σήμερα τραγουδᾷς με μουσικὴν ὄργανου
διάδοχον ἀντάξιον τοῦ Στρέιτ τοῦ Στεράνου.

Π.— Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, χλεμπονάρη...
τὸ θέμμα τέτοιου ποιητοῦ τὴν λύρα νὰ μὴ πάρῃ,
μὰ ἔστην περὶ τὴν Διοίκησιν ν' ἀρῆθ' τῆς Ἐθνικῆς,
κι' ἀντὶ μ' ἐξάρσεις νὰ πεθῇ καὶ με ρυθμούς καὶ μέλη,
τὴν ἄρσιν νὰ ραντάξεται τῆς ἀναγκαστικῆς
κι' ἰσοτιμίας τοῦ χαρτιοῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ νὰ θέλῃ.

Γόνος τοιοῦτου ποιητοῦ πρὸς Τραπεζῶν χρυσοῦς
νὰ φέρεται θριαμβοῦς,
πεῦπρεπε σήμερα κι' αὐτὸς νὰ γράφῃ μολοσοῦς,
σπονδαίους, χωλιαζόμενους,
καὶ γλωσσολόγους μαλλιαροὺς ὀμνῶν καὶ κουρεμμένους
τὴν γλωσσολογίαν νὰ νοσῇ τοῦ γλωσσολογῆτος γένους

Φ.— Ἐσὺ μὲ τέτοιαις μοσιχικαῖς νὰ χάνεσαι, ψωρίτη,
ὅμως ἐγὼ δοξολογῶ τοὺς θρόνους ἐρωμένους,
καὶ λέγω κατὰ Σολωμῶν γὰρ τὸν Βαλκαωρίτη:
ὁμορφος κόσμος ἦθικὸς κι' ἀλ' ἔθετα μολοζόμενος.

Ἄπεργία τραῖμ μεγάλη συγκινεῖ τὸν κόσμο πάλε.

Π.— Μὰ τεῖναι τούτοις ἡ θρονιαῖς καὶ τοῦτο το κακό;
μὴ πάλιν νέας στάσεις μετ' ὄρθας ξαφνικῶς;
μὴ πῶς κανένα κούνημα γίνεται, κινριζάρη,
κι' ἔμεις οἱ κουτοπόνηδες δὲν πάραμα χαμπάρι;

Φ.— Ἄκουσε φωνᾶς κι' ἀντάρα,
τόρα πέτρουνε καὶ συμπάρα,
μπᾶμ ἐδὸ καὶ μπούμε ἐκεῖ.

Νέα, Περικιέτο, πάλη,
κι' ἀπεργία κάνουν πάλι
οἱ προχιοδρομικοί.

Γ' αὐτὸ γράβαλα μεγάλη
καὶ θυμὸς τοῦ Κρητικοῦ,
καὶ πεῖοῦρα καὶ καθέδρα
κι' ἐπελάσεις ἰππικῶς.

Ἐποὺς ἀπεργῶς πηγαίνουν καὶ βουλευταὶ πολλοὶ
καὶ τὰ καὶ τὰ καθέναν με γλύκα τοῦς μίλετ.

Λέει κι' ὁ Νεγρεπόντης, μὰ τίποτα δὲν κάνει...
λέει κι' ὁ Λαγοπάτης, κι' ἐκείνους λόγια χάνει.

Κανένα τραῖμ δὲν διλέπεις νὰ τρέξῃ μὲς στὴν πόλι,
ἐπιτροπαῖς ποικιλίας πηγαίνουν στὸν Μακρόλη,
φεύγουν, ξαναγυρίζουν, σκοπίζουν τὸ μισθὸ τοῦ,
κι' ὁ Ρέπουλης με τούτοις τραβᾷ τὸν διαβόλὸ τοῦ.

Τὰ τραῖμ τῆς Ἐταιρείας περιφοροῦν στρατόπεδα,
τῶν ἀπεργῶν ἀρξίζου γενναία γυναικόπαιδα,
παῦ' ἡ συγκοινωνία, νέγρα καὶ τῆς πρωτευούσης,
καὶ συμπάρα στὸν ἀέρα κι' ἀναίμακτοι συγχροῦσαι.

Κατὰ σπαθίτων ἐξομοῖον γυναικῆς Ἑλληνίδος,
κι' ἐγὼ τῆς βέλεω φρικιῶν καὶ κἄν τὸν σταυρὸ μου...
μὴ φαίνονται, βρε Περικιῆ, πῶς σουφραζέτ' Ἀγγιλλίδες,
ποῦ δέρονε τοὺς Ἰπουργοὺς καταμασεῖς τοῦ θρόμου.

Ἦταν ἀλ' ἔθετα τυχερὸς ὁ Στρατηγὸς ὁ Ἰάλλος
νέλληθ' σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ, ποῦ νέος πάλι σάλος
τὴν ἀρεμάνιον φυλὴν τὴν ἐξέθει, τραλέϊ με,
πρὸς σύγχροσιν, πρὸς σύρραξιν, καὶ τρώπια πολέμου.

Π.— Μ' ἄρεσει ν' ἀπεργῶν τὰ τραῖμ... δὲν ζέρεις πόσον χαίρω
ὅπταν δίγως ρόβὸ τραῖμ τὸ βῆμα περιφέρω.
Φ.— Κι' ἐγὼ νομιῶ, Περικιῆ, πῶς με τὰ τραῖμ ἐκεῖνα
ἔχασαν τὴν Ἀθήνα.

Π.— Ἀλήθεια λές... αἰθέρα πᾶς δὲν βέλεπει γαλανὸ
καὶ κινριζέεις σὰν περὶ κανένα τραῖμ ἐμπρὸς σου...
Φ.— Σηκόνεις τὸ κεφάλι σου νὰ δῆς τὸν οὐρανὸ
καὶ βέλεπει μόνο σύμμαχοι ποῦ κἄνεις τὸ σταυρὸ σου.
Ἄφινω πᾶς, βρε Περικιῆ, τὰ τόσα κουδουνισμακα,
τὰς στάσεις, τὰ μαλλομακα, καὶ τὰ γαρημοτοκιομακα.

Π.— Χωρὶς τὰ τραῖμ ἀπόλασεις, γαλήνη καὶ μαγειρία...
Φ.— Καὶ νὰ θυμῶνουν μερικοὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀπεργία,
ὅπου θαρροῦν ἀληθινὰ πολῦτιμο τὸν γρόνο,
πᾶει καλά, βρε Περικιῆ, κι' ἐγὼ τοὺς δικαιοῦς,
μὰ νὰ θυμῶνουνε γι' αὐτὴν καὶ κἄτι κουνενέδες,
ποῦ ζημεροβραθάξονται μέσα στους καρενέδες.

Π.— Ἀλήθεια λές... γι' αὐτοὺς κακὸ δὲν γίνεται μεγάλο,
κι' αὐτοὶ μποροῦν ποδαρῆθῶν
ν' ἀργεθαδίζου καθ' ἑδῶν,
κι' ἀπὸ τὸν ἕνα καρενὲ νὰ πᾶν περὶ οἱ στὸν ἄλλο.
Ἐν τούτοις δὲ ἐλίψωμε πῶς ἴσως γίνῃ κι' ἔλλη,
καὶ δέξου θεὸ κατραπαξαῖς ἀπάνω στὸ κεφάλι.

Καὶ καρποσεῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐτελέσθησαν εἰς Σύρον ἀρραβῶνες Βάρης Νιώτη,
διαλεκτικῆς ἀλ' ἔθετα νέας, ποῦ σὲ χάρις εἶναι πρώτη,
μὲ τὸν Ἰωάννην Δρακόν, παλ' ἡκάρει ἔλευτό,
ποῦ πολὺ σπανίως τόρα βρίσκεις κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτό.
Κι' ὁ Ρωμῆος θεραδὲς εὐχέθη με θεὸ λόγια νέτα σκέτα,
νὰ τοῦ στείλουν σὲ λιγάκι καὶ τοῦ γαίου τὸ κουφέτα.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπιποταμένως τὴν κατάστασιν ἴδων,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰζῶν πενηνταοκτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτια καὶ μ' ὄρθοντ' ἀνοικτό.